

Spomenete li liječniku «paralizu sna», fenomen koji ste doživjeli, a sastojao se od iznenadnog buđenja i nemogućnosti pomicanja udova, ponekad oduzetosti govora, a ako ste otvorili oči i halucinacijama, najčešće se može dogoditi da:

- a) neće imati pojma o čemu pričate,
- b) imat će «znanstveno objašnjenje» i možda ćete dobiti lijekove/dijagnozu.

Ako ste zainteresirani za ostale mogućnosti objašnjavanja što se događa tokom paralize sna, ovaj je tekst jedna od njih.

Danas se paraliza sna smatra bolešću – a klasificirana je pod šifrom MeSH D020188. <http://www.slicksurface.com/medical-thesaurus/descriptor/D020188/sleep-paralysis.htm>

Znanstveno objašnjenje te bolesti, reći će da je to stanje ponekad povezano s narkolepsijom, katapleksijom i hipnagognim halucinacijama (pojava optičkih ili akustičnih halucinacija u vrijeme između budnosti i spavanja).

Narkolepsija je disomnija - kronični poremećaj spavanja - karakteriziran pretjeranom pospanošću i iznenadnim napadajima sna u neprimjerenim situacijama. Oboljeli od narkolepsije često imaju isprekidan noćni san i abnormalan ritam spavanja tijekom dana, što se nerijetko pogrešno tumači kao insomnija. Pri usnivanju uglavnom ulaze u REM fazu sna unutar prvih 5 minuta, dok kod većine ostalih ljudi REM faza nastupa tek sat vremena kasnije.

Još jedan od problema koje doživljavaju mnogi oboljeli jest katapleksija - iznenadna mišićna slabost koja je izazvana snažnim osjećajima, ili nastaje spontano bez emocionalnog okidača. Može se manifestirati kao jedva primjetan gubitak tonusa mišića lica, opuštanje donje čeljusti, pognutost glave, slabost u koljenima, ili kao potpuni kolaps. Govor je često nerazgovjetan te se pojavljuju poremećaji vida u obliku dvoslika i nemogućnosti fokusiranja pogleda, no sluh i svijest su očuvani. U rijetkim slučajevima može nastupiti paraliza i ukočenost mišića. Neki od oboljelih prilikom napadaja dožive pojačan osjet njuha i okusa.

Narkolepsija je neurološki poremećaj spavanja. Nije uzrokovana mentalnim poremećajem ili psihološkim problemima. Najvjerojatnije je uzrokovana određenim genetskim mutacijama i abnormalnostima koje utječu na specifične biološke čimbenike u mozgu, u kombinaciji s utjecajima iz okoline za vrijeme razvoja, poput virusnih infekcija. (Wikipedija)

Paraliza sna se događa u REM fazi sna, točnije u trenutku dok sanjamo. Naime, tokom perioda koji traje različito, dakle od 5-15 minuta i ponavlja se svakih 90 minuta, mozak isključuje mišićne funkcije i paralizira tijelo, kako ono ne bi reagiralo na san. Osobe koje su u događanju «paralize sna» se ipak bude, ali ne postignu nešto što se naziva prijelaz između sna i jave u

potpunosti. Neki ljudi otvore i oči, ali i dalje sanjaju. Pojava halucinacija, navela je neke istraživače na tumačenje da je riječ i dalje o snu, tumačeći da ljudi tada vide ono što «žele» vidjeti.

Ako se u stvarnosti boje demona, viđat će demone ili ovaj fenomen tumačiti poput nekih istraživača, kao otmice od strane vanzemaljaca.

Na žalost, znanstvene studije nisu uspjele objasniti što ako ljudi u tom stanju vide nešto za što nisu čuli ili vidjeli/pročitani kao slike/iskustva istoga, što onda?

Kako to tumačiti? Kolektivnim nesvjesnim ili? Možda i stvarnim događanjem, a ne samo «snom»?

Do sada je «utvrđeno», da se paraliza sna, događa većini ljudi, barem jednom ili dva puta tokom života. Vrlo često u djetinjstvu, što će se pokazati važnim i detaljnije ću objasniti u drugom djelu ovog teksta!

Isto tako, ustanovilo se da je panični poremećaj kombiniran s paralizom sna, češći kod Afroamerikanaca, nego kod Europljana.

Iako, to istraživanje nije ovu informaciju promatralo kao moguće «dobru», jer ju je vezivalo vjerojatno za postavku da su Europljani civiliziraniji, pa time manje skloni «praznovjerju». Što u konačnici ispadne gotovo istovjetno, jer i jedan i drugi način promatranja ovog fenomena, može «zamutiti» viđenje.

Je li «dobro» vidjeti da ti se nešto događa? Tko je onda u kojoj poziciji, onaj koji vidi ili onaj koji misli da je onaj koji vidi praznovjeran? Nadalje, koliko praznovjerje može biti «opasno», vjerojatno jednako opasnosti «ne - viđenja».

Slučaj koji je vrijedan pažnje, odigrao se 1977. godine, kada je iznenada 117 emigranata jugoistočne Azije (iz Laosa), umrlo u SAD-u, od sindroma koji je nazvan SUNDS – iznenadna neočekivana noćna smrt. Događalo se to pripadnicima etničke skupine naroda Hmonga, koji je ratovao u Vijetnamu na strani SAD-a, a to je bio i razlog njihove emigracije.

Sve do jedne žrtve bili su muškarci, prosječna dob bila je 33 godine, svi su očitobili zdravi i svi su umrli tijekom sna. Nakon brojnih studija i istraživanja kako toksikologije, bolesti srca, apneja za vrijeme spavanja, ostalih poremećaja, genetike, metabolizma, prehrane, niti medicina niti znanost, nisu imale objašnjenja za ova događanja.

Tad se kao mogućnost uzroka (ali nije dokazan na ovim slučajevima!) pojavio još jedan

sindrom – Brugada sindrom koji i danas služi kao objašnjenje za neke slučajeve iznenadne smrti, ali ne i za samu paralizu sna.

Riječ je o sindromu koji uzrokuje poremećaje u srčanom ritmu. Poremećaj dovodi do neusklađenosti električne aktivnosti srca, te ventrikularne aritmije. Ako se ne liječi, nepravilni otkucaji srca mogu izazivati sinkope, konvulzije, otežano disanje i naglu smrt. Prosječna dob iznenadne smrti je oko 40. godine života, ali može se događati i u ranom djetinjstvu sve do starosti. Ovim sindromom objašnjavaju se i neki slučajevi SIDS-a - sindroma iznenadne dojenačke smrti.

Brugada sindrom je moguće nasljedan, mutacija nastaje u genu SCN5A....Ovdje bi se mogli «zaigrati» mogućnostima, zašto neki gen mutira, ali ušli bi u područje o kojem se zaista premalo zna.

Slučaj s narodom Hmonga, zainteresirao je zbog svoje neobičnosti Shelleya Adlera, medicinskog folkloristu, koji je o tome napisao i knjigu. On je smatrao da je za te smrti «odgovorno» natprirodno noćno iskustvo, koje narod Hmonga ima u svojoj tradiciji vjerovanja.

Naime, narod Hmonga u svojoj duhovnoj tradicijskoj kulturi, vjeruje u zlo biće Dab tsoga, koji pritiskom na žrtvu (spavača) istisne iz njega život u doslovnom smislu. Adleru je ovo vjerovanje bilo dovoljno da priču zaokruži na način da je smrt prozišla iz vjerovanja u mogućnost, da te zlo biće/duh može ubiti.

Uz to, obzirom na migraciju (zbog rata) tog naroda i nemogućnosti održavanja šamanističkih rituala, točnije – življenja života «vjernički» u smislu «obrane» od napada takve vrste, Adler je smatrao da je to bilo dovoljno da izazove jaču psihološku traumu i smrt kod već poprilično psihički uništenih ljudi.

Naravno, ostaje i dalje upitno samo jedno: da li se «napad» zaista događao? Jer po svemu, Adler je samo konstatirao da su oni bili u stanju smanjene obrane, mogli bismo reći, izmješteni iz okoline u kojoj su osjećali sigurnost, ali i dalje se postavlja pitanje da li ih je ubilo pojavljivanje Dab tsoga ili vjerovanje da su zbog nemogućnosti pravilne obrane u opasnosti? Nešto se događalo u trenutku njihove smrti, pitanje je samo: što?

O sindromu SUNDS progovorili su tada mnogi i dovodili ga općenito u vezu s načinom na koji postoje i vudu kletve, poput kletve u Indoneziji «digeunton» - koja u prijevodu znači «pritisne na».

Naravno, sasvim je moguće da «um» odrađuje posao Smrti! – međutim, ne može se ne primjetiti, da je ista poveznica s riječi «pritisne» i opisima djelovanja zlih bića prisutna stalno.

Ovdje možemo spomenuti da i SIDS – sindrom iznenadne dojenačke smrti, do danas nije u potpunosti objašnjen, te se o njemu progovara kao o neobjašnjivom i neočekivanom događaju i nije doveden u direktnu vezu s Brugada sindromom!

Događa se najčešće djeci između 2. i 4. mjeseca života, a može i kasnije do 1. godine života.

Prema dostupnim informacijama, ovaj sindrom uzrokuje prosječno smrt 10 – 15 djece godišnje u Hrvatskoj. Naziva se još «smrt u kolijevci».

Ovaj sindrom bi malo teže mogli svrstati u kategoriju djelovanja «uma»! Iako, ne treba isključiti «sjećanja» duše, ako u obzir prilikom promatranja tog sindroma uključimo opciju nas kao besmrtnih bića, koja osim tijela/ličnosti svoje postojanje dijele i s Dušom, Duhom i Umom!

No, vratimo se trenutak narodu Hmonga. U svojoj šamanističkoj tradiciji oni imaju vrlo razrađen postupak za rad s tek rođenom djecom! Vjerojatno preventivni! Postupak koji bi mogli objasniti upravo iz ove pozicije, da mi nismo samo tijelo.

To onda bitno mijenja cijelu priču oko ovih događanja i daje im potpuno novu dimenziju.

Time naravno, ne opravdava mogućnost, da strah kojem su unutar svog vjerovanja izloženi pripadnici bilo kojeg naroda, bilo koje vjere, neće poput «uma» preuzeti ulogu «alata» i odvesti čovjeka u smrt.

Pa bi, ako se u obzir uzmu sve mogućnosti, zlatna sredina mogućeg promišljanja, bila ona, da je moguće da postoji «nevidljivo» biće koje napada čovjeka, ali da je istovremeno čovjek biće koje je jače od njega. Samim znanjem da je to tako, čovjek bi mogao sam sebi biti najbolja živuća obrana! Ovdje ne mogu, ne spomenuti onu «zlatnu sredinu», koja ako ne zaživi, dobiva oblik s jedne strane civiliziranog razmišljanja, s druge strane «praznovjerja».

Iz današnje perspektive promatranja ovog fenomena, vrlo je lako odmahnuti rukom (zaboravljajući «zlatnu sredinu») i reći, ah, primitivne zajednice tijekom povijesti, sva objašnjenja za neobjašnjivo pronalazila su u vjerovanju/praznovjerju, pa se ovakvo događanje normalno promatralo kao djelo đavla, demona i vještica. I zaključiti kako je riječ o neznanju.

Može se to i tako promatrati, no, čovjeku koji ne vjeruje, već sakuplja informacije, svakako će se učiniti interesantnim, da je taj opis djelovanja «napadača» kroz folklor, tradiciju i vjerovanje/religije – kod svih svjetskih naroda izgledao istovjetno!

Pritisak, gušenje, panika i užas – točnije – opis paralize sna! Koja moguće može, a i ne mora završiti smrću. Upravo slučajevi koji ne završavaju smrću, daju nam prostor za istraživanje naših mogućnosti djelovanja!

Interes pobuđuje i još jedna važna informacija.

Danas kao razvijeniji, oboružani znanošću, tvrdimo da je paralizu sna moguće izbjeći ili razumijeti, jer je ona usko vezana za stres, neuredan život i ishranu, konzumaciju alkohola, droge i kave, za promijenu vremenskih zona ako putujemo, posao ako radimo noćne smijene, čak i za spavanje na leđima (koje bi trebalo izbjegavati) koje se pak savjetuje za izbjegavanje SIDA-a?!

Slučajni promatrač ovog fenomena, može se vrlo lako zbuniti – jer folklor i vjerovanja naroda cijeloga svijeta, upravo taj fenomen paralize sna - objašnjavaju na isti način, ali način koji ne

želimo niti «uzeti u razmatranje» jer zadire u praznovjerje ili – modernije možemo to reći – danas: teorije zavjere!

No, ako se sada ne odmaknemo, pa slijepo povjerujemo da je stres, te sve više navedeno, a način je života modernog čovjeka, uzrok paralize sna – opet se postavlja jedno pitanje za znatiželjnike:

U doba dok su preci modernog čovjeka objašnjenje tražili u onom nevidljivom, a možda ipak prisutnom događanju – nije bilo stresa, alkohola, noćnog rada, putovanja u kojima unutar nekoliko sati mjenjate vremenske zone, niti neurednog života i hamburgera s krumpirićima, niti definicije stresa, zašto su onda imali paralizu sna?

Svega toga nije bilo – osim istog događanja i istovjetnog opisa paralize sna, nemogućnosti pomicanja udova, govora, užasnog straha i spoznaje bića koje sjedi na prsima i pokušava vas zadaviti ili silovati!

Dakle, postoji li mogućnost da danas nudimo objašnjenja koja su u potpunosti promašena? Nije li najlakše definirati to kao bolest?

Razliku doživljaja paralize sna, čine još dodatni događaji poput spolnog općenja s tim strašnim bićima, koja su izvan znanstvene zajednice poznata kao sukube i inkubi.

Sukub (lat. succubus) je, prema pučkom vjerovanju, mitološki ženski demon koji spolno opći sa muškarcima u snu, pojavljujući se u obliku lijepe žene. Njen muški pandan je inkub koji u snu opći sa ženama. Sukladno tradiciji još iz srednjeg vijeka, vjerovalo se da višestruki odnosi sa sukubom mogu prouzročiti bolest ili čak smrt napadnutog muškarca.

Kraljica svih sukuba je Nahemah za koju se vjerovalo da ljudima krade duše, zbog čega su u srednjem vijeku koristili molitve i obrede kako bi se zaštitili od nje.[2] Poznata sukuba je i Adamova prva žena Lilit, koja je s arkandjelom Samaelom izrodila mnogobrojne demone. (Wikipedija)

Ponekad su nazivani drugačije, ali djelovanje koje su koristili ostalo je zabilježeno kroz narodne predaje, pa je i danas prisutan stari narodni naziv za paralizu sna, sa ili bez seksualnog kontakta: sindrom «stare vještice».

Taj se sindrom opisivao tako da stara vještica sjeda na grudi spavača i izaziva poteškoće s

disanjem i noćne more!

Mi danas kažemo da smo imali noćnu moru, pa se možemo zapitati odakle je potekla ta riječ?

Germanski: Maron, stari engelski: Mære, njemački: Mahr, nizozemski: Nachtmerrie, islandski, stari nordijski, švedski: Mara, danski: Mare, norveški: Mare, stari irski Morigain, bugarski, poljski: Mara, francuski: Cauchemair, rumunjski: Moroi, češki: Mura, slovački: Mora...

Istraživanje folkloru u želji za istraživanjem paralize sna, ponukalo je švedskog režisera Filipa Tegstedta da 2011. snimi horor film «Marianne». U švedskom i finskom folkloru – paraliza sna objašnjena je djelovanjem Mare – proklete žene koja je ljude napadala i sjedala im na rebra donoseći im strašne noćne more.

{youtube}aL9P_eInlp8{/youtube}

U Mađarskoj su paralizujuću sna pripisivali raznim nadnaravnim entitetima, utvarama, vješticama, demonima ljubavnicima, a interesantno je da sama riječ za vješticu: "boszorkány" koja potječe iz turskog korijena "bas-" znači: "pritisnuti".

Finska riječ za noćnu moru "painajainen" vjeruje se da je izvorno značila paralizujuću sna – prevodi se kao «potiskivač».

Grčka i Cipar spominju demona Mora, Vrachnas ili Varypnas (grčki: Μόρα, Βραχνάς, Βαρυπνάς) koji pokušava ukrasti govor i sjedi na prsima žrtve!

Malta za paralizujuću sna proziva «Haddiela», a kao sredstvo obrane navodi da se pod jastuk stavlja nož koji će ga otjerati. Ovo se vjerovanje proširilo i na krajeve bivše Jugoslavije i postoji u narodnim vjerovanjima.

Neka narodna vjerovanja Sjeverne Amerike, kroz svoj folklor spominju biće imena Hag.

Old Hag se opisuje kao osušena starica, prisutna je čak i u bajkama, recimo u Ivici i Marici.

Kod nas je poznata kao Baba Jaga! A već prije spomenuta i diljem Evrope i kao Mara.

Baba Jaga

U irskoj i škotskoj mitologiji, Hag je božica koja stvara, božica žetve i vremena.

U perzijskom folkloru Bakhtak ima istu ulogu.

Spominje se i u Južnoj Karolini (kroz folklor Gullaha – Afroamerikanaca nastanjenih na područjima Južne Karoline i Gruzije), Newfoundlandu....

Narod Fidžija, iskustvo paralize sna tumači kroz izraz «kana tevero», što znači «pojedeno» od

strane demona.

S tim da demon može biti i mrtvi rođak koji komunicira s spavačem iz razno raznih razloga, ne nužno da ga ometa.

U Turskoj su kao i kod većine muslimana, za ova djela zaslužni djinni, opis djelovanja djinna je istovjetan, svemu do sada navedenom, dođe do žrtve, drži je na način da joj ne dopušta kretanje i počinje je daviti.

Ovakve pojave rješava egzorcizam, koji se izvodi određenim molitvama iz Kur'ana, kao i kod kršćanskih egzorcizama s molitvama oslobađanja.

Tajlandžani su vrlo interesantni, oni za paralizaciju sna «krive» duha «Phi Ama», a tvrde da taj duh izaziva kod žrtava i modrice. (fizički dokazi?)

Paraliza sna kao fenomen, prisutna je svuda u Kini – riječi koje se koriste za nju prevedene daju značenje: «pritisak duha na tijelo», u Japanu: «vezan, svezan», u Koreji naziva se «gawi nulim», što znači «biti pritisnut od strane duha», u Mongoliji postoje razni nazivi, ali s istim značenjem «pritisnut prema tami»....

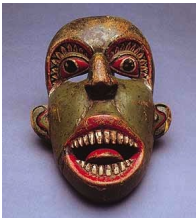
U Novoj Gvineji još su detaljniji i smatraju kako je riječ o Suk Ninmyo, svetim stablima, koja održavaju svoju bit hraneći se ljudima, pa čine to po noći kako ne bi ometali ljude u svakodnevnom životu, a ponekad se eto ljudi probude i dožive paralizaciju.

Pakistanci «paralizaciju sna» smatraju susretom s Shaitanom (Sotonom), zlim demonom koji je preuzeo vlast nad tijelom.

Iran spominje bakhtat – vukodlaka, ali isto tako navodi da je moguće da je «poslan» od zlih, ljubomornih ljudi namjerno urocima i crnom magijom.

U Bangladešu to nazivaju s riječi «Boba» – čiji je prijevod «riječi», aludirajući na nemogućnost govora.

Žitelji Šri Lanke to nazivaju imenom «Amuku Be», «duh koji tjera jednog dolje», u Nepalima smatraju da je to duh koji živci ispod stepeništa u tami.

Amuku

Arapski narodi imaju razna objašnjenja, ali uvijek je riječ o duhu koji sjedi i pritišće žrtvu i krade joj duh.

Ista je stvar sa svim narodima Afrike, svuda je prisutan duh/demon koji sjedi na prsima. Iako, narod Etiopije ova je događanja povezivao i s depresijom ili ovisnošću i konzumacijom – žvakanjem ili apsinencijom biljke (*Catha edulis*).

Narodi Amerike, nimalo ne zaostaju za ostalima, Meksiko to veže za duhove umrlih, duh legne na spavača i prouzroči paralizu, to se naziva «Subirse el Muerto».

Južni djeleovi Amerike smatrali su da taj fenomen nazvan «baba» proriče nadolazeće katastrofe.

Cijeli fenomen, vezao se i za ono što se nazivalo «ljudi sjene» koje su opisane kao čovjek s šeširom, ili kapuljačom! Što je inače vrlo čest prikaz «napadača» u radu s ljudima koji su oteți od strane vanzemaljaca.

Istovremeno, nekako se, uza sve ove opise provlače i riječi vukodlaci, pa nije pogrešno kao mogućnost uvesti i nju u događanje, kao i vampire, one koji se hrane krvlju, čak i potiču seksualnost, a pogotovo ako odemo korak dalje, pa se zapitamo što znači uopće krv, geni, DNK, krvne grupe. Imaju li ikakve veze s ovim pitanjima?

I mogla bih ovako navoditi i pisati još danima. Razna imena, možda malo različitija objašnjenja, ali djelovanje isto! Stisnuto, pritisnuto, izaziva strah i nemoć.

Zašto paralizu sna možemo povezati i s otmicama vanzemaljaca? Prvenstveno, zato što je to po svemu do sada o otmicama istraženom - «njihov» način rada.

I zato što je paraliza sna, moguće, samo trenutak u kojem su «zabrljali» – točnije – vrlo je moguće, da je čovjek uspio sebe osvijestiti tokom otmice! Ili netom prije ili poslije.

Što su uopće otmice vanzemaljaca i zašto je ljudima toliko nevjerovatno to događanje, uopće promatrati kao mogućnost!

Odgovor je vrlo jednostavan, većina ljudi smatra da su vanzemaljci samo novo ime za stara praznovjerja! Točnije, većina ljudi ne može sebi dozvoliti promatranje mogućnosti iz «zlatne sredine».

Kao i mogućnost da otmice unutar svog cilja i svrhe rada – sadrže «zaborav», kao osiguranje dobro obavljenog posla. Dobro obavljeni posao, tako postaje u našim životima način razmišljanja.

Onaj koji će isključiti mogućnost, a sve neobjašnjive fenomene svrstati u bolesti ili praznovjerje.

Zašto je događanje koje nazivam «vanzemaljska otmica» nešto, što ljudi jednostavno ne mogu prihvatiti – čak ni kao mogućnost?

Odgovor na ovo pitanje je mogla bih reći «slojevit», pa bih ga pokušala objasniti i samim implantiranjem, ako bi ga promatrala kroz prizmu njegove svrhovitosti, koja bi na koncu u čovjeku rezultirala blokadom u promišljanju!

Međutim, to bi bio sam dio, onaj koji je već u fokusu otvorenih mogućnosti.

Ali, ako vanzemaljsku otmicu, promatram i objašnjavam od polazišne točke u kojoj čovječanstvo čini, kao njegov dio, čovjek sam - onaj koji ima i Dušu – onda ova mogućnost dobiva obrise događanja, koje u svojoj krajnjoj manifestaciji, upravo Dušu smješta u fokus interesa vanzemaljaca i izvršno objašnjava sve mogućnosti.

Da bi sada takvu mogućnost, uopće uzela u obzir, trebala bi kao radnu hipotezu postaviti postojanje Duše, na način da nema više upitnosti, niti je može biti.

Ovo je možda najteže, jer u ovim pitanjima otegotnu okolnost, činit će onaj dio populacije koji je vjernički sasvim siguran da ima Dušu, ali baš religijsko vjerovanje pojam «vanzemaljskog» čini nemogućim. Kao i onaj drugi dio populacije koji uopće ne misli da ima Dušu, kao i još jedan dio, koji je duhovno osviješten, ali duševno slijep!

Pa se čovjek vrlo lako u cijeloj ovoj priči izgubi!

Ako sve što nas okružuje, sve dijelove razlomljena stakla, koje možemo prepoznati kao naše životne obrasce, egzistencijalna događanja, radosti i tuge, bolesti i izlječenja, promatramo na ovaj način – postojanjem same Duše, moguće je dobiti vitraj koji priča i nudi sasvim novu sliku.

Onu u kojoj smo ovime što nazivamo svojim životima, samo sudionici i očevici - rata za Dušu!

I ovakvo objašnjenje nimalo ne bi odudaralo, od svih mitoloških i kulturno – tradicijskih, pa i religijskih, čak i duhovnih vjerovanja svih naroda čovječanstva!

Potrebno je, pa ću se na tome za sada i zaustaviti, iako se isto poklapa se nemogućnošću čovjeka da uvidi svoju Dušu, uvidjeti da je osnova za skepticizam o vanzemaljskim otmicama:

strah!

Što bi pak u nekom dubljem obrascu, prikazalo i stanje naših Duša.

A svakako, u daljnjem promatranju, ustanovili bismo da je taj strah toliko uobičajen, te ga nisu lišeni ni oni koji u Dušu svim srcem vjeruju, ali istovremeno za svoj bitak vežu, kako Boga po čijim zakonima žive, tako i njegove pomagače. Dušu, kao samostalno individualno postojanje, nikome pripadajuće – apsolutno ne mogu pojmiti. Isti neće imati problema pojmiti Duh ili Um, čak ni vlastitu ličnost. A moguće je da će sasvim nemoguće biti pomisliti, da za mir i ravnotežu čovjeka – osnovna postavka treba biti ravnoteža između ne samo Duše, Duha i Uma – već i ličnosti. Dakle u igri bi imali doslovno 4 mušketira – koji bi da bi ovu igru odigrali, trebali imati samo jedno pravilo, točnije način života: Svi za jednoga jedan za sve! To je na žalost, trenutno – nešto što ovaj svijet ne živi i ne igra. To je predstava u kojoj većina glumi ulogu koja im se uopće ne sviđa, ali je toga nesvjesna.

Ljude koji «ne vjeruju» u takva događanja, nadalje možemo objasniti, točnije uvjetno rečeno, podijeliti na dvije grupe: na one koji uopće o tome ne razmišljaju, jer ih to plaši i one koji ne samo da o tome razmišljaju – već o tome i pišu, ali ih to isto plaši!

Njihovi tekstovi su prepuni dokaza i činjenica koje su dokazive i činjenične - samo njima, te vrlo vjerojatno i ostalim ljudima, koji na taj način percipiraju svijet.

Kad kažem da tako percipiraju svijet, u dubljem značenju bilo bi, da: ovise o dokazima koji pak sakrivaju njihovo (ne)vjervanje u individualnost vlastita bića, a time svakako ne daju niti malo mjesta mogućnostima!

Osim ovih «grupa», postoji još jedna «grupa» ljudi, ona koja nema nikakvih problema s vjervanjem, čak i u napadačke vanzemaljce, ali isključuje otmice kao zlostavljačku radnju!

Oni su uvjereni da su to naša draga, svemirska braća, koja nam žele pomoći, a eventualne loše momke među njima – na razne načine toleriraju.

Najbizarniji način tolerancije, svakako je onaj da smo sami na to pristali, nekada, negdje, davno prije ove inkarnacije! Pa ustupili, naše sada još uvijek živuće tijelo u znanstvene svrhe! Samo smo to zaboravili!

Ono što ne uzimaju u obzir je da su tijela, samo dio eksperimenta koji se prilikom otmice vrši i da te vanzemaljce, najviše zanima baš naša Duša!

Pa u ovim slučajevima, najveće skrnavljenje samoga sebe odrađujemo malo «potpomognuti» – mi sami. I to je sva briljantnost ove izvedbe.

Što su uopće vanzemaljske otmice, tko ih «izvodi» i zašto? Koliko bi daleko trebali ići u povijest, koje tragove slijediti da bi došli do prvih svjedočanstava o njima?

Mogli bi krenuti i s Biblijom, sa svim velikanima i «povijesnim ličnostima» koji su uzneseni i

odvedeni, možda i prevareni ili reći da su to slučajevi u kojima nije bila riječ o čovjeku, već Bogovima/vanzemalcima, kako to mnogi autori i navode. Pa je mudrije, krenuti s nama bližom povijesti, a na onu stariju možemo se uvijek vratiti. Za ovaj izlet traganja, najbolje je koristiti «protivničke» materijale, ako ni zbog čega drugoga, kao izvrstan putokaz, jer kritičari vrlo marljivo sakupljaju do sada poznate činjenice i dokaze.

Tako, većina njih smatra da je na samome početku – jedan čovjek otvorio Pandorinu kutiju ove teme!

Kenneth Arnould Riječ je o običnom poslovnom čovjeku i pilotu iz Amerike, Kennethu Arnoldu, koji je 24. lipnja 1947. godine leteći svojim zrakoplovom nad planinom Reiner u državi Washington, ugledao devet srpastih letećih objekata. Njegov opis tih objekata koji podsjećaju na tanjure koji odskakuju od vodene površine, iznjedrio je kroz opisivanje tih događanja i naziv za njih u svim budućim viđenjima – «leteći tanjuri».

Na stranu sada, što je zajednici žestokih kritičara ovog fenomena, ovaj slučaj sasvim jasan, jer je naravno bila riječ ne o «letećim tanjurima», već o jatju ptica (čak se špekuliralo i o vrsti ptica pa su prozvani labudovi!) koje su nošene strujom zraka.

Ne znam, postoje li dokazi da labud može biti nošen strujom zraka, ali bez obzira na ovo, mediji (koji i danas vole senzaciju) svakako su odigrali ključnu ulogu.

Uskoro je bilo sve više ljudi koji su prijavljivali ovakva viđenja. I to traje i danas! Tada su to bili labudovi, danas su pak mogućnosti za objašnjavaње veće, pa je riječ o tajnim letjelicama vojske, bilo američke ili ruske, o letjelicama koje su prvi stvorili znanstvenici Trećeg Reicha (Viktor Schauberger), isto tako danas je na svaku snimku nečega takvog, najlakše znanstveno dokazano reći: riječ je o fakeu!

Kroz povijest, na svakakve su se načine objašnjavali ti «leteći tanjuri», od metreoloških balona, do meteora, a i raznih (naravno, sve redom prirodnih – znanstveno dokazivih) optičkih pojava. Uglavnom, za sve takve pojave i viđenja, rodilo se i ime: NLO – nepoznati leteći objekti!

Kad bi sada, te NLO-e vezali uz priču o otmicama – mogli bismo reći da je vrlo moguće, da vjerojatno nitko od očevidaca NLO, nije izbjegao i dublje kontakte kojih se, naravno ne sjeća!

No, kad bi sada i tu premisu izložili jednom takvom, prosječnom očevicu – snaga kojom bi se kleo da je vidio pravi vanzemaljski leteći objekt bila bi istovjetna snazi kojom bi se (u velikom broju slučajeva) branio, kako osim njihova viđenja, s njima nije bio ni u kakvoj interakciji! Osim u slučajevima u kojima ne samo da bi rekao da je bio u interakciji – nego bi i knjige napisao objašnjavajući kako su baš njega odabrali da širi ljubav i mir, te pripremi ostatak čovječanstva svježim informacijama o Galaktičkoj federaciji, koja eto – samo što nije stigla i sve po strogim kriterijima Odabrane – uznesu do Nove Zemlje i Zlatnog Doba. Tko bi u ovom slučaju bio žito, a tko kukolj – ovisi o ulozi koja je napisana. Točnije o trenu kad glumac, jednostavno shvati, da tu

igru više neće igrati, pa polako u hodu mijenja scenarij.

Svakako vrlo važno događanje, koje moram spomenuti, je slučaj – Roswell, koji se odigrao 8.srpnja 1947. godine. Kad se srušio NLO zajedno s vozačima!

Naravno, oni koji sve znaju i sve mogu dokazati, ovo vežu za političke igre velikih sila i naoružanja, pa se spominje da je riječ o padu vojnog balona s opremom za nadzor ruskih nuklearnih aktivnosti.

Što može biti jedna od mogućnosti, zašto ne, ali baš taj slučaj, koji je u konačnici gledajući širu sliku - povezoao broj očevidaca NLO-a i dao sada i lik i obličje vozača NLO-a, učinio je od onih koji su se usudili o tome pričati – paranoike koji su toliko psihički nestabilni, da su vojno «obrađivani» na razne načine i zastrašivani.

Ta psihološka manifestacija, koju i danas zagovornici dokaza i činjenica zovu paranojom, prisutna je i danas! Samo su paranoike prestali tako zvati i proglasili ih «teoretičarima zavjere».

Kako ništa nije slučajno, za liječenje paranoika koji su kao da su zaraženi virusom, ipak nicali sporadično i nastavljali s mogućnošću, da ti mali sivi stvorovi postoje i voze se, zgodno je smišljen lijek, kojeg je u svom laboratoriju smučkao Steven Spielberg, dosta godina nakon pojave tih Roswellskih događanja - 1982. godine pod imenom E.T.!

Bio je to film, kojeg su građani cijelog svijeta, hrlili gledati u kino i plakali nad sudbinom jadnog bića, grozili se nad svirepošću vojske i sramili se što su ljudi!

Bila je to izvrsna predstava, koja se odvijala duboko u dijelu podsvijesnog uma gledatelja!

Dirljiv trenutak, u kojem je emocijom ponesen čovjek, u potpunosti zaniijekao svoju Dušu! I proglasio sebe monstrumom bez srca. I sigurno - sasvim je slučajnan i uopće unutar toga nema nikakve namjere.

Tko bi sada, nakon takvog filma, mogao povjerovati, da neko takvo nedužno biće, s lažno prikazanim ljudskim okicama, može gurnuti čovjeku u analni otvor cijev, otvarati mu glavu i u mozak mu ugrađivati implantate, silovati žene ili ih umjetno oplodivati vanzemaljskim embrijima? A sve to radi nekog njemu ili njegovim «nadređenima» važnog ispitivanja! Tko bi

mogao pomisliti da netko išta radi s nečime, što poznajemo pod pojmom Duša? Može li se ona izvaditi i kopirati? Može li se zlostavljati? Ima li E.T. Dušu? Pa ima – naravno da ima, svijetli mu kao i Isusu. Znači da je dobar.

Film E.T. je postao najgledaniji film svih vremena, bezvremenska priča o prijateljstvu djeteta i vanzemaljca, pa je liječenje na koncu završilo tako da su mnogi u E.T.-u prepoznali, kao što sam već natuknula i samog Isusa! (ovdje bi bilo zanimljivo pitati, neke duhovnjake, šta rade kad meditiraju i ovakvo svijetlo šire svojim tijelom – jel zaista misle da je njihovo?)

Ali vratimo se unatrag, u to doba, kada je Pandora tek otvorila svoje oči.

Kako su ljudi oduvijek samo ljudi, a neki i ne koriste «zdrav razum» koji skeptici/kritičari/vjernici obožavaju, a i ne vole zatsrašivanja i nekako su im «dokazi» sumnjiva rabota, stvar je izmakla kontroli.

Dogodilo se da se nisu nastavila događati samo viđenja NLO-a, već su se pojavila svjedočanstva da se u baš te objekte koje ljudi viđaju, neki ljudi i odvođe i svašta im se radi!

Antonio Villas Boas

Prvi slučaj koji je o tome izvještavao, pojavio se 1957. godine u Brazilu. Ismijan je i danas se ismijava!

Riječ je slučaju u kojem je glavnu ulogu odigrao, ne Spielbergov lik, već živi, pravi čovjek s Dušom - seljak imena Antonio Villas Boas, nastanjen na obiteljskoj farmi u St. Francis de Sallesu. Riječ je bila o farmi, koja se obrađivala i održavala radom u dnevnim i noćnim smjenama. Danju su radili radnici, a noću su posao obavljali Antonio ili njegova braća.

Sve je počelo 5. listopada 1957., Antonio je u krevet otišao oko 23 sata, ali kako je bilo sparno, nije mogao zaspati i digao se otvoriti prozor. Ono što je zaokupilo njegovu pažnju, bila je svijetlost kojom je dvorište bilo osvijetljeno, a ista je bila znatno snažnija od moguće mjesečine. Ovo je zainteresiralo Antonia i probudio je i brata da mu to pokaže, jer je cijeli fenomen izgledao kao da je veliki reflektor usmjeren na tlo. Nakon nekog vremena vratio se, zajedno s bratom u krevet, ali ga je svijetlo i dalje zainteresiralo, te se ponovno digao gledati što se vani zbiva.

Tada je primjetio da se svijetlo pomaklo prema njemu, što ga je preplašilo i zatvorio je prozor i spustio rolete. Vidio je da se svjetlo premjestilo na vrh kuće. A onda i nestalo.

Sljedeći incident, dogodio se nekoliko dana kasnije, 14. listopada oko 22 sata, s tom razlikom da je sada Antonio bio u polju s bratom.

Ugledao je ponovno jaku svijetlost, opisao ju je kao ogromnu i okruglu, nalazila se na sjeveru.

Bila je crvena u sjaju. Pokušao je detaljnije gledati ne bi li vidio što je s tom svjetlošću, ali to nije bilo moguće. Zato je krenuo prema njemu, ali kad se približio – svjetlost se pomakla na južnu stranu polja. Tako se očito neko vrijeme «lovio» s njome i odustao. Svjetlost se umirila na jednom mjestu i isijavala treperave zrake u svim smjerovima.

Iduće noći, s 15. na 16. listopada, Antonio je u polju bio sam. Bilo je hladno i nebo je bilo zvjezdano. Radeći, zamjetio je jednu crvenu zvijezdu, a onda je shvatio da se ona pomiče i približava. Brzo se kretala i što je bila bliže, to je bolje uočavao da je riječ o objektu jajolika oblika. Polje je bilo osvijetljeno kao da je dan.

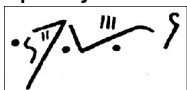
Odjednom, objekt se zaustavio na visini od cca 50 m iznad Antonia. To je trajalo oko dvije minute. Za to vrijeme on je bio paraliziran. «Brod» je opisao kao jajolik, malo izdužen, s tri produžetka, jedan u sredini i po dva sa svake strane, a na vrhu se nešto (kupola) vrtjelo velikom brzinom i crveno svijetlilo. Odjednom se dno broda otvorilo, izašle su tri «noge». To je ponukalo Antonia da pobjegne, pa je oslobođen paralize, pokrenuo traktor.

Međutim, nakon svega nekoliko metara traktor se ugasio. Pokušavao ga je ponovno upaliti, ali motor više nije radio. Pokušao je pobjeći, ali ga je za ruku primilo maleno biće, visine jedva do njegovih ramena. Šokiran, Antonio je ponovno pokušao pokrenuti traktor, ali pojavila su se još tri nova bića i držala ga za ruke i noge.

Izgubio je ravnotežu i pao na tlo, bića su ga svladala. Pokušao se oteti, ali nije mogao, vrištao je. Bića su ga vodila k brodu, na kojem su se otvorila stražnja vrata do dna broda. Opisao je nadalje i metalne ljestve i svoj ulazak i otimanje. Inače, baš ovo spominjanje ljestvi poslužilo je i služi današnjim kritičarima za «dokaz» da je smiješno da NLO ima ljestve! Nadalje je opisao metalnu «sobu» strop, pa i namještaj, stolice sa samo jednom nogom i slično....

Bića su razgovarala na njemu nepoznatom jeziku, a imao je osjećaj da se svađaju. Nakon toga su ga skinuli. Ni to nije prošlo bez borbe, no na koncu je bio gol. Oprali su ga, osjećao je hladnoću, dok se nije osušio (u raznim verzijama razno se spominje pranje, pa je u nekima spomenut određeni gel). Odveli su ga nakon toga do vratiju nasuprot ovih kroz koja je ušao. Tu je primjetio određene crvene simbole (znakove).

Odjednom se zid otvorio i ušla su još dva bića. Ta su bića tada izvela na njemu operativni zahvat (uzimanje krvi) nakon kojeg su se povukli i ostavili ga samog.

Bića su bila u nečemu što je opisao kao maske i cijevi. Soba je bila bez namještaja osim kreveta kojeg je opisao bez uzglavlja ili okvira. Sjeo je na njega jer se osjećao umornim.

Odjednom je osjetio vrlo jak miris, koji mu je prouzročio mučninu. Osjećao se jako loše i povratio! Vidio je da dim (plin?) ulazi u prostoriju. Nakon toga u sobu je ušla plava, lijepa djevojka, potpuno gola. Imala je velike plave oči. Uskoro je započeo spolni odnos s njom, Antonio je rekao da se nije mogao suzdržati pa je želio produljiti to događanje, ali je odbijen. Na izlasku «pokazano» mu je da će biti otac djeteta koje će nastati kao produkt ovog čina. Vraćena mu je odjeća. Nakon toga odveden je ponovno u prvu prostoriju. Tamo su bila tri bića, ponovno je imao osjećaj da se svade. U svojoj priči pokušao je objasniti da je nastojao zapamtiti sve što je vidio, tako je ispričao i o «satu» kojeg je vidio na stolu, Pokušao ga je ukrasti što je izazvalo bijes bića. Uglavnom, izveli su ga, kad su odlazili primjetio je prvo zeleno svjetlo, koje ne zna odakle se pojavilo, začulo se nešto poput zviždanja, a kako se kupola sve brže rotirala, pojavljivalo se crveno svjetlo. Rečeno mu je da je slobodan, a oni su se odvezli okomito u vis.

Sve zajedno, ova pustolovina trajala je 4 sata. Tokom svog života, Antonio je diplomirao pravo, oženio se i dobio četvero djece. Nakon «otmice» proživio je razna istraživanja i testove, čak i vojna. Kao fizičku posljedicu iste imao je mučnine, glavobolje, gubitak apetita, pečenje u očima, bolove u cijelom tijelu, te kožne lezije. U to doba vezivali su iste s mogućnošću trovanja radijacijom. Isto tako na bradi (mjestu odakle je uzimana krv) nađeni su ožiljci. Umro je 1992. godine.

Ovo je događanje od strane kritičara smješteno u polje psihologije! I po meni – u potpunosti se slažem s njima! Izvrsno. Jer upravo unutar tog polja – psihologije – moguće je doći do informacija. To su učinili sljedeći oteti – riječ je o bračnom paru Hill.

I ovdje je riječ o poznatom slučaju, koji se odigrao 19. rujna 1961. godine, kad se bračni par Hill, vraćao s odmora iz Kanade kući u Portsmouth. Negdje iza 22.00 sata, ušavši u državu New Hampshire primjetili su neobičan valjkasti svjetleći objekt. Bili su preplašeni, ali Barney se ipak odlučio zaustaviti da vidi što je to. Brod je imao prozore i šarena svjetla. Nastavili su vožnju, ali pratilo ih je čudno pištanje. Ono što ih je zaprepastilo, je da su ponovno postali svijesni ovog vremena i okoline, našavši se 60 km dalje, od mjesta na kojem se ovo počelo događati. Tako da je ovaj bračni par, zasigurno prvi slučaj u kojem je opisano, ono što se danas vezano za vanzemaljske otmice, već zna kao prateće događanje, a to je gubitak vremena!

Hillovi se ničega nisu sjećali što ne mora čuditi, zna se da otete podvrgavaju amneziji, ponakad toliko specifičnoj, da je čak i obična regresija, ako se u obzir ne uzme «paravan memorija», nedovoljna da se dođe do pravog događanja. Obzirom da je događaj ipak ostavio ove ljude u zbunjenosti, Betty je sljedećeg dana nazvala obližnju vojnu bazu i saznala da su i njihovi radari zabilježili posjet NLO-a.

Barney je želio sve zaboraviti, ali Betty je počela imati ozbiljnih problema s snovima i noćnim morama. Mogli bismo reći da je Betty sama probijala amneziju, što i nije rijetkost, samo se eto – to često naziva noćnim morama, ne vodeći računa da je možda riječ o istinitim događanjima. Kao što je i vrlo vjerojatno da su Hillovi oteti još koji puta, kao i da su možda imali problema s

paralizom sna. Na žalost takvih detalja nema u do sada iznesenim informacijama.

Betty je dakle, sve češće sanjala da je zajedno s mužem odvede u svemirski brod. Nakon godinu i pol dana mučenja, tokom kojih je prošla sve psihijatrijske analize, odlučili su se za pomoć obratiti psihijatru i neurologu, dr. Johnu Simonu u Bostonu. Sljedećih šest mjeseci, ovaj je čovjek s Hillovima radio iscrpljujuće i mučne regresije u hipnozi. Vjerojatno je naišao i na «paravan memoriju», a njegovo je mišljenje na koncu potvrdilo da su Hillovi bili oteți i određeno vrijeme (ona dva sata), proveli u NLO-u. Sesije su se radile odvojeno, priča se podudarala, a na koncu je i izišla u javnost.

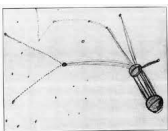
Što je otkriveno u hipnozi, što se dogodilo Hillovima?

Auto im se sam zaustavio, pred njih se spustio svemirski brod. Jedno od tih bića im je objasnilo na lošem engleskom da im neće nauditi, već ih samo žele medicinski pregledati! Ušli su u brod i tamo vidjeli bića visoka približno od 120 do 140 cm, kruškolikih čelavih glava, bez ušnih školjki, s izrazito velikim očima i malim nosom, te «posjekotinom» umjesto usta. (Ah, na koga li me podsjeća?) Bila su odjevena u jednodijelnu tamnu odjeću, a neka su bila i u sakoima i kapama. Hillovi su naveli još i čudnu boju tena – sivu. Medicinski pregled Hillovih uključivao je sljedeće: uzimanje uzoraka kože, kose, noktiju, a Barneyu i uzorak sjemena. Betty su u pupak ugurali cjevčicu, kako bi napravili test za trudnoću. Ona se žalila na bolove, pa je to prekinuto. Tada je provedena amnezija – koja je poništena regresijskom hipnozom!

Ovaj je slučaj izazvao punu pažnju i Hillove su mnogi nakon ovoga dodatno znanstveno istraživali. I uvijek je rezultat bio da nisu ništa izmislili.

Skeptici su, kojih je bilo, jer je njihov, medijski praćen slučaj, izazvao doslovno podjelu u javnosti na «za» i «protiv», što je zasigurno ionako istraumatiziranim Hillovima bilo kao sol na ranu, počeli s još jednim napadom na Betty! Kao valjani razlog neistinitosti ove priče, uzimali su dio njezine regresije u kojem je opisala što se događalo, kad je bića pitala, odakle dolaze.

Bića su joj pokazala trodimenzionalnu zvjezdanu kartu, s točkicama i linijama. Tad su bića nju pitala da li zna gdje je ona na karti, na što je ona rekla da ne zna. Tokom jedne od sesija, 1964. godine Betty je čak i nacrtala kartu, koju u to doba niti jedan astronom nije mogao prepoznati, kao nešto što je tada, teleskopskom tehnikom bilo vidljivo!

Bettyna skica!

Skepticima/kritičarima je ovo bilo dovoljno – pravi dokaz! Ako ne vidiš – ne postoji!

Ali, baš taj dokaz se već 1969. pokazao kao krnji, točnije dokaz koji je promijenio strane za koje «radi», jer su astronomi tada otkrili položaj duplog zvjezdanog sistema – «Zeta Reticuli 1 i 2», koji je, (valjda dokazano) 37 svjetlosnih godina udaljen od Zemlje. Isti je okrenut prema Zemlji, a bio je savršena kopija onoga što je Betty nacrtala 1964. godine. Da li je ovo bila ikakva satisfakcija Betty, nije se saznalo.

www.slobodanov.net/sa/traq/hr/index.php/tekstovi/o-utjecaju-na-covieka/44-paraliza-sna-vanzemaljska-otmica

Ovdje može biti Vaša reklama